

Budoucnost nenastalá

Budoucí stav věcí v tom či onom směru či ohledu lze odhadovat a dokonce vypočítávat na základě znalostí trendů a tendencí, které jeví jakousi setrvačnost; pochopitelně se takovému odhadování a tím spíše vypočítávání (takovým „extrapolacím“) vymyká vše, co z daných trendů a tendencí nevyplývá, tj. vše nové a nečekané. Pokud je tato okolnost reflektována, lze do odhadování (ovšemže nikoli do vypočítávání) zahrnout i jakási „prázdná“ místa, kde mohou být nějaké nové a nečekané jevy a objevy přece jen „očekávány“. Hlubší prognózy nikdy nemohou na taková „prázdná“ místa zcela zapomínat nebo je dokonce vylučovat. Co to však ve skutečnosti znamená? Je to přiznání, že skutečná budoucnost není ještě v aktuální přítomnosti jednoznačně rozhodnuta, že tedy jsou v daných (a pokračujících, tedy hybných) tendencích a trendech také „mezery“, jakási „tolerance“, na jedné straně „mantinely“, na druhé straně otevřená místa, kudy může proniknout intervence „odjinud“. Tady se pak dělí fronty: někdo tomu „odjinud“ rozumí tak, že jde o zásah jiných trendů či tendencí, tj. jiných setrvačností. Něco takového se zajisté často děje, ale jako celek postihující výklad to je naprosto nedostatečné. A tak je nezbytné připustit, že někdy toto „odjinud“ musí být pochopeno jako „z oblasti ještě n jsoucího“, tedy z jiné „budoucnosti“, která vsutku přichází, aniž by byla následkem, produktem, protažením čehokoli „již daného“.

(Písek, 060208-2.)